

MICALET TEATRE

La xiqueta que volia arribar a la pau

Adrián Novella

Dibuixos de Sònia Albert

Premi de Teatre Infantil Escalante

ESCENA 1

LA PAU

XIQUETA. (*A la banyera.*) M'agrada banyar-me, com ara. M'agrada l'hora del bany i m'agrada aquesta banyera. M'agrada estar rodejada d'aigua i m'agraden les vistes. Aquesta banyera no és meua, ni la casa sense parets on estem. Mon pare em banya cada dos dies allà on troba una banyera. I ací estem: jo jugue a l'aigua i mon pare em llava els cabells.

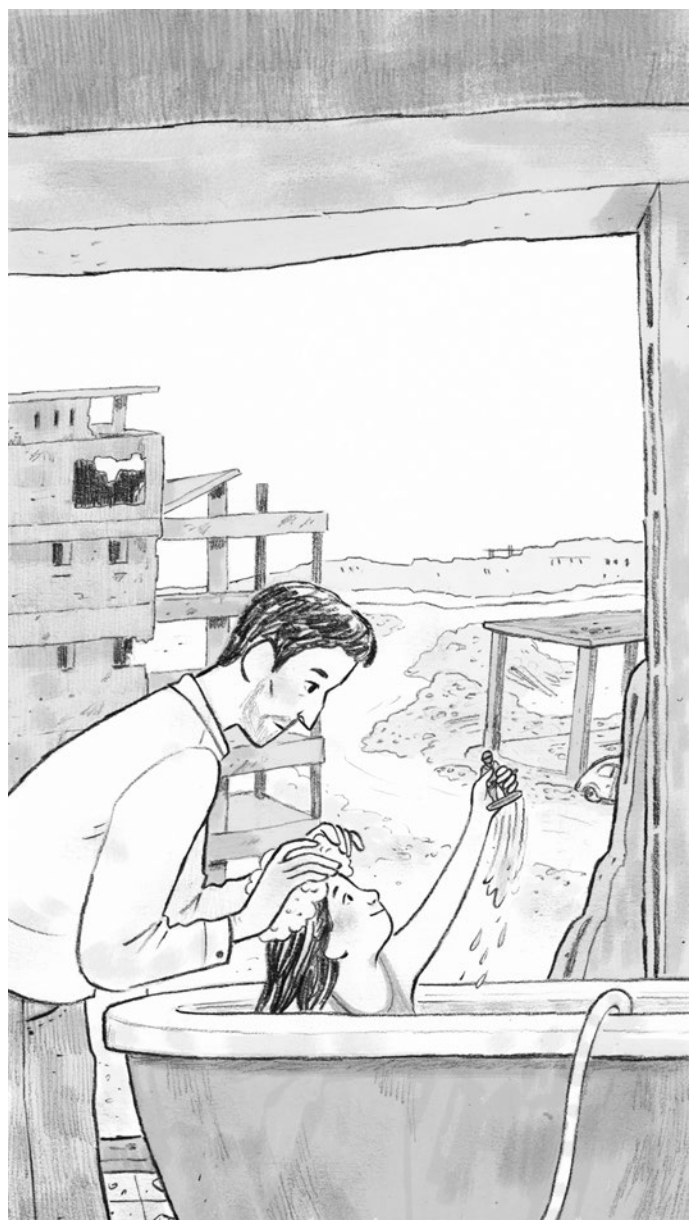
M'agraden les cases sense parets perquè puc veure tota la ciutat. Mon pare diu que la ciutat no està bé; que està bruta i destrossada. Però jo no l'he vista mai d'una altra manera.

Mentre jugue, mon pare mira la ciutat. Sempre mira la ciutat, així que sí que li deu agradar.

Estic jugant amb l'únic joguet que tinc. És un soldadet verd de plàstic del meu germà. Bé... Ara és meu perquè el meu germà ja no està. Tampoc la mare. Per això estic només amb el pare, a la banyera de la casa sense parets. Bé... Amb el meu pare i amb Tom, que així es diu el soldadet. Jo no li vaig posar el nom, que quede clar. Però qui soc jo per a canviar el nom a algú?

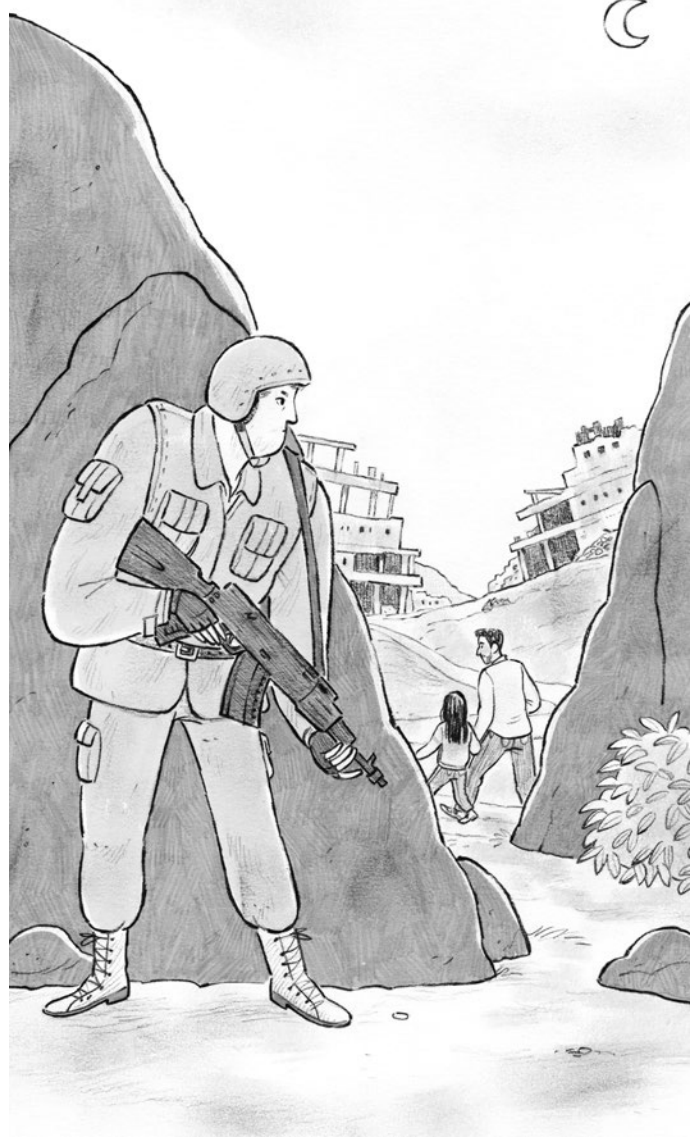
Hui el bany és més important perquè el pare ha dit que prompte tornaran els castells de focs i els veurem des d'un lloc molt especial, i que, fins que no hi arribem, potser no trobem més banyeres. Així que, quan acabem el bany, m'eixuga i fem marxa. Papà, Tom i jo.

SOLDAT. (*Entre les muntanyes del betlem.*) És com un joc. Té les seues normes, els passos que cal seguir perquè siga perfecte; complet. Estàs al sol. En una terra humida que fa que el fred se't clave fins als ossos. Estàs darrere d'un monticle o una roca, depén del terreny. Escoltes. Silenci. Creus sentir alguna cosa, però no. Silenci. Ara, ara sí. Allargues el braç amb molta cura i carregues. El teu dit reposa al gallet i el teu ull dret travessa l'espillera, mentre tens l'esquerre tancat. Notes el teu cor. Estàs acollonit. Qui

digas que no té por en un moment així menteix. El teu objectiu es deixa veure tímidament. Ja saps on és. Sols has d'esperar que estiga en el punt de mira i... Pam! És teu. Aleshores torna el silenci. T'incorpores i vas cap a ell, amb calma, mentre la terra humida es desprén del teu cos. S'ha d'anar amb compte perquè, si no l'has matat, la teua vida pot estar en perill. Bum! Això és l'última cosa que se sent. Un gran i bell «bum».

XIQUETA. (*Caminant amb el seu pare.*) Bum! Focs d'artifici! Mon pare diu que els focs d'artifici es veuen millor com més lluny n'estigues. A mi m'agraden molt els focs d'artifici. A Tom no tant. Sempre està amagat a la butxaca quan sonen. Però per a mi són una cosa màgica. I ara el meu poble deu ser molt màgic perquè cada vegada n'hi ha més. Per això mon pare vol veure'ls des d'un altre lloc. Diu que des de la ciutat ja es veien massa a prop i per això ens n'anem al lloc on millor es veuen els focs d'artifici en tot el món. Per això ja fa uns quants dies que caminem. Jo crec que ja estan prou lluny, però és veritat que hi ha hagut dies que quasi els teníem damunt. Així que continuem caminant.

Hi ha dies que el pare s'oblida de menjar. Només pensa a arribar al lloc aquell. Jo li ho recorde, però diu que no podem aturar-nos per a menjar perquè si no no podrem veure bé els següents coets. A veure, a mi m'agraden, però també m'agrada menjar.

SOLDAT. Baixes al sol. Escoltes. Silenci. Apuntes. Silenci... I pam! Un menys!

XIQUETA. També m'agraden els petards. Mon pare diu que quan arribem em comprarà petards. Pim! Pam! Pum!

SOLDAT. Pam! Un altre. Quan aconseguixes més d'una presa al dia, te'n vas a dormir més content. Realitzat.

XIQUETA. Prompte arribarem, em diu. I allà menjarem? Li pregunta. I sempre em contesta que sí. El soldadet Tom ja no se'n refia. La seua panxa de plàstic fa tant de soroll com la meua. Aleshores jo pregunta al pare com es diu el lloc on anem i ell em contesta: «la Pau». I com és la Pau? I mon pare diu que és un barri d'una ciutat gran, lluny d'ací, on els xiquets juguen entre ells i van al col·legi. Poden aprendre, menjar i tirar petards. Les cases d'aquell barri no tremolen i tenen quatre parets per a poder dormir calentet. I mentre em conta que nos-

altres tindrem una casa a la Pau, amb vistes als focs d'artifici, jo m'adorm.

SOLDAT. Encara hi ha temps per a una altra peça més. És de nit, però es veu clarament un objectiu fàcil.

XIQUETA. Mon pare, quan estic dormint, no dorm. Ell diu que sí, però jo el veig sempre en peus a les nits, com si buscara alguna cosa.

SOLDAT. Terra. Escolte. Silenci. Mire i... Pam!

XIQUETA. Pam! Papà? Papà, aquest s'ha sentit molt a prop.

SOLDAT. Silenci.

XIQUETA. Papà, dorms?

SOLDAT. Ara sí. A dormir!

XIQUETA. Jo no puc.

SOLDAT. No puc.

XIQUETA. Papà?

SOLDAT. Com deu estar el meu fill?

XIQUETA. Hola?

SOLDAT. Qui està ací?

XIQUETA. Jo.

SOLDAT. Amic o enemic?

XIQUETA. Amic millor.

SOLDAT. Com?

XIQUETA. Xit! Intentem dormir.

SOLDAT. Qui?

XIQUETA. El meu pare i jo.

SOLDAT. El teu... Mire el cos de la meua presa.

Està morta. Què fas ací?

XIQUETA. Dormir. Què fas tu ací?

SOLDAT. Lluitar.

XIQUETA. Lluitar, per què?

SOLDAT. Per la pau.

XIQUETA. Coneixes la Pau?

SOLDAT. Ho intento.

XIQUETA. Jo també vull anar allà.

SOLDAT. Una xiqueta que vol anar a la Pau... Tu a soles?

XIQUETA. No. Amb el pare...

SOLDAT. El teu pare ja no podrà acompanyar-t'hi.

XIQUETA. Ah... Per què?

SOLDAT. Perquè se n'ha anat al cel.

XIQUETA. Però si està...

SOLDAT. Vine. Anem-nos-en d'ací.

XIQUETA. M'acompanyes a la Pau?

SOLDAT. No. Et porte a un altre lloc. Una xiqueta no pot anar sola per aquesta terra. És molt perillós.

XIQUETA. Però no estic sola. Tinc Tom per a protegir-me.

SOLDAT. Qui és Tom?

XIQUETA. Un soldat. És comandant.

SOLDAT. Com? Estàveu protegits per un oficial.

Què he fet? Bé... Jo he comés un error i jo mateix li posaré remei.

XIQUETA. Una navalla?

SOLDAT. No et mogues.

XIQUETA. Què penses fer amb una navalla?

SOLDAT. Calla i no et mogues.

XIQUETA. Això són... Els meus cabells? M'estàs tallant els cabells? Què fas? Para.

SOLDAT. Estigues quieta i escolta'm. No digues a ningú, em sents?, a ningú, que eres una xica. Encara tens edat per a aparentar ser un xiquet.

XIQUETA. Bé, d'ací a no res compliré deu anys.

SOLDAT. Calla i escolta'm. A ningú. Entesos? Entesos?

XIQUETA. Has dit que callara.

SOLDAT. Sí, però, si et faig una pregunta, respon. Amb els cabells curts em recordes encara més el meu fill...

XIQUETA. Com es diu?

SOLDAT. Això és igual ara. Pren... Agafa.

XIQUETA. Què és això?

SOLDAT. Una ràdio. Si pressiones ací, podràs escoltar els moviments de les tropes aliades i enemigues, i si pressiones aquest botó, podràs

parlar directament amb la base més pròxima.
Ara et deixaré en un refugi amb altres xiquets.
És molt important que no et veges... Que no
sàpien que eres una xica.

XIQUETA. Sí...

SOLDAT. Allà t'ensenyaran a defensar-te i a utilitzar
una arma.

XIQUETA. Una arma?

SOLDAT. Sí, com la que porta qualsevol soldat.

XIQUETA. El soldadet Tom no porta una arma,
porta una guitarra.

SOLDAT. Com?

XIQUETA. Vols veure-la?

SOLDAT. No estic ací per a jugar. Et portaré al
refugi i faré per trobar el comandant Tom.

XIQUETA. No cal. Jo sé on està.

SOLDAT. On?

XIQUETA. A la butxaca. (*Trau el joguet.*) Mira.
Veus? Porta una guitarra.

SOLDAT. Això no és una guitarra, és una metrallera.

XIQUETA. Una què? A veure. No. Jo crec que el
soldadet Tom porta una guitarra.

SOLDAT. Aquest és el comandant...?

XIQUETA. Tom.

SOLDAT. Tu... Tu estàs boja. Molt boja. Desperta!
Madura! Açò és la guerra. (*Li agafa el soldadet.*)

XIQUETA. Ei, què fas?

SOLDAT. Mira el que pense del teu comandant. (*El llança cap al fons. Colpeja el mur i cau darrere de les muntanyes.*)

XIQUETA. No!

SOLDAT. Creix d'una vegada, princesa. T'he donat la vida, però tu soleta hauràs d'aprendre a sobreviure.

XIQUETA. Te'n vas?

SOLDAT. (*Anant-s'en.*) Fes-te passar per home i sort si arribes a qualsevol lloc.

XIQUETA. A la Pau?